

Nicolae PRELIPCEANU

Artă fără fandoseli și false inovații

Teatrul „Bulandra” și-a deschis stagiunea cu o premieră de succes: spectacolul cu piesa Yasminei Reza, *Artă*. Piesa nu e nici abisală, nici violentă, nu face exces de cuvinte altădată tabu, nici de aluzii sexuale, pe scurt, nu e un text la modă. Dar publicul a fost realmente fermecat de povestea pe care o include piesa și, poate, mai ales de interpretarea celor trei actori din generația, deja, de mijloc, Vlad Zamfirescu, Șerban Pavlu și Gheorghe Ifrim. Cu toți au cucerit prin naturalețe, prin firesc, absolut remarcabile, într-o scenografie care mi s-a părut destul de puțin plauzibilă pentru ceea ce se desfășura în cutia ei. Căci scenografia a imaginat o cutie „păroasă”, ca să zic așa, unde se desfășoară drama tabloului alb pe alb, o aluzie, tot albă pe alb, la arta modernă, pe care puțini o înțeleg, dar mulți o admiră și unii chiar o cumpără, din snobism. Dar desigur că tabloul nu e decât pretextul, foarte bine circumscris, pentru a declanșa drame între cei trei prieteni, spre a scoate la iveală nemulțumiri până atunci ascunse într-o relație formalizată, aproape instituționalizată. O revoltă împotriva instituției prieteniei care trece peste tot și toate pentru a păstra forma, formele se poate astfel declanșa, iar regizorul spectacolului, Cristian Juncu, a înțeles foarte bine acest lucru și i-a îndrumat corect, și în această direcție, pe cei trei actori.

Dacă Șerban Pavlu și-a dozat foarte exact stările, uimirile și revoltele, dacă Vlad Zamfirescu a fost, ca-n toate aparițiile sale, cuceritor de natural, mișcându-se pe scenă ca și cum ar fi fost surprins fără să știe într-un moment din propria-i viață, Gheorghe Ifrim, cu o experiență nu tocmai fericită de televiziune, a învățat de acolo să arunce cârlige de momit publicul, ceea ce ține, poate, dincolo, dar aici trădează scopul și ideea. Oricum, antrenat în starea creată de ceilalți doi parteneri, a reușit să treacă și el, cu bine, acest examen de pe scena de la Izvor. Șerban Pavlu își consolidează astfel imaginea de actor de construcții subtile, pe care și regizorul și publicul se poate baza. Poți fi sigur, așa cum ești demult și în cazul lui Vlad Zamfirescu, de o prestație de excepție.

Mecanismele relației omenești sunt parcă demontate în situațiile create prin achiziția de către unul dintre cei trei prieteni, *Serge*, alias Șerban Pavlu, a unui tablou al unui pictor foarte bine cotate, dar care nu poate spune mare lucru cuiva neinfluențat de mode, pentru că e pur și simplu alb pe alb, cu dungi albe pe fond alb sau cum vreți să-i mai spuneți. Reacția lui *Marc*, Vlad Zamfirescu, îi apare spectatorului ca absolut firească, după cum nici aceea, mai conformistă, a lui *Yvan* (Gheorghe Ifrim) nu e o surpriză. Și totuși, rămâi cu atenția încordată la cele ce se vor mai întâmpla, pentru că piesa e bine scrisă, cu talent și meșteșug, cât despre interpretare și regie nu putem spune decât același lucru. Cristi Juncu este, de altfel, la a doua piesă a autoarei franceze pe care o montează, după *Conversație la o înmormântare*. Un început de stagiune promițător la „Bulandra”.

Teatrul „Lucia-Sturdza Bulandra” – Artă de Yasmina Reza. Regia: Cristi Juncu. Scenografia: Cosmin Ardeleanu. Cu: Vlad Zamfirescu (*Marc*), Șerban Pavlu (*Serge*), Gheorghe Ifrim (*Yvan*). Data premierei: 24 septembrie 2010.

Vlad ZAMFIRESCU, Gheorghe IFRIM, Șerban PAVLU

Vlad ZAMFIRESCU

